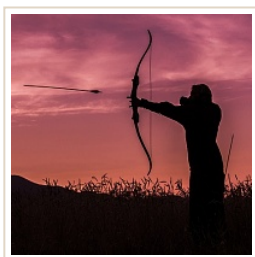

Pohádka na prázdniny - „Jak na to“

8.7.2018

Pohádky patří ke chvílím oddechu, mají je rády děti i dospělí. Pohádky přinášejí chvíle, při kterých můžeme zapomenout na každodenní starosti, pohladí, povzbudí, poučí....

Autorem pohádky „Jak na to“ je blanenský děkan P. Václav Trmač.

JAK NA TO

Luk řekl svému lukostřelci: „*Prosím tě, nenapínej mne tolik, moc to bolí. A kdyby to šlo, povol mi trochu těživu, bude se mi žít mnohem volněji. Mohl bys při tréninku střílet na poloviční vzdálenost, takže by to na tvůj výcvik vlastně nemělo žádný vliv.*“ Lukostřelci se to moc nelíbilo, ale když jeho luk vytrvale škemral a vymýšlel záplavy dobrých důvodů, nakonec souhlasil. Trenér však byl neoblomný. „*Bud' budeš trénovat jako ostatní podle mých pokynů,*“ řekl lukostřelci, „*nebo si hledej jiného trenéra. Vlastně by tě mohl trénovat ten tvůj moudrý luk...*“

Lukostřelec si nebyl moc jistý svým návrhem nových tréninkových metod, vycházejících ze zásady udržovat co nejlepší vztahy se svým nástrojem, právě proto, že potřeboval umlčet vlastní nejistotu, a tak vybuchl rozhořčeně: „*Taky že půjdu, už vás nepotřebuji. Budu trénovat se svým lukem, a to ještě uvidíte, co my dva dokážeme! Sbohem!*“ Sbalil si své "nádobíčko", přidal k němu několik terčů a zmizel, ani se neohlédl.

Lukostřelec tedy začal trénovat sám a po svém. Střílet na poloviční vzdálenost bylo mnohem pohodlnější. „*To je paráda,*“ říkal si, „*ušetřím spoustu sil, které mi pak pomůžou zvítězit na závodech.*“ Nespokojený luk okamžitě využil příležitost: „*Kdybys vzdálenost cíle ještě víc zkrátil, ušetřil bys ještě víc sil a na soutěži bys byl zaručeně jednička!*“ Ani nemusel příliš rozvíjet svou výřečnost, lukostřelec ho poslechl téměř bez váhání. Zlatý střed lukostřeleckého terče ho už nezajímal, jeho snažení bylo teď zaměřeno spíš k tomu, jak přesvědčit ostatní, že on měl pravdu. „*To bude paráda, až za mnou na závodech přileze trenér a bude mne prosit, abych se vrátil do družstva! Ale já se budu moc a moc rozmýšlet...*“ zasníl se jednou, když svou metodu tréninku dovedl až k dokonalosti. Rozhodující střetnutí už bylo za dveřmi, a lukostřelec přišel na to, že nejvíc sil ušetří, když nebude střílet vůbec. Sundal z luku těživu, aby si odpočnul i on, a celé dny si jenom povídali, jak zvítězí a jak budou slavní a důležití.

Konečně přišel dlouho očekávaný slavný den a pro našeho lukostřelce skončil přesně tak neslavně, jak si všichni myslíte. Jeho plány a představy se rozplynuly jako první sníh, zbylo z nich jen bláto. Jedno se však splnilo: trenér za ním přišel a nabízel mu návrat - ba ještě víc, on ho o ten návrat opravdu prosil!

Ta prosba v lukostřelci cosi zlomila: „*Čekal jsem, že se mi budete smát, že mnou budete pohrdat a roztrubovat po světě, že mám, co jsem chtěl a co jsem si zasloužil. A vy zatím... Vždyť bych měl prosit já vás! Prosím vás o šanci pro sebe, i pro svůj luk.*“

Uběhl rok a zase probíhaly tytéž lukostřelecké soutěže. Hádejte, kdo vyhrál - a to hned dvakrát, v soutěži i nad sebou samým?!!